

[Askjær Jørgensen]

Men det er dog efter spørgerens opfattelse en forudsigtelse, der ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold, og desuden strider den efter spørgerens opfattelse mod regeringens egne argumenter, hvoraf det fremgår, at naturgassen skal indføres af forsyningsmæssige årsager.

Besvarelse (29/6 79):

Finansministeren (Heinesen):

I budgetredegørelse 1979 omtales de samlede offentlige udgifter til energiforsyning (inkl. de koncessionerede selskaber m.m.), der opgjort brutto uden fradrag for driftsindtægter ved takstbetaling forventes at vokse med 6,5 pct. årligt i faste priser og lønninger frem til 1982.

Det er samtidig fremhævet, at den forudsatte vækst for samfundet som helhed er langt mindre, idet der er tale om ændringer i opgavefordelingen på varmeområdet, hvor en del af aktiviteten flyttes fra privat regie (private oliefyrr og olieforstyrning) til offentlig regie (kraftvarme og gasforstyrning) som led i bestræbelserne på at opnå større uafhængighed af olie.

De økonomiske nettovirkninger for det offentlige og for brugere af de kollektive opvarmningsformer vil afhænge af takstbetalingen, som endnu ikke er fastlagt.

Til *forsvarsministeren (28/6 79)* af:

Ib Christensen (DR):

»Vil ministeren gennem øget anvendelse af frivilligt personel i forsvaret medvirke til at begrænse den ulige behandling af tvangsudskrevne kontra dels de værnepligtige, som ikke indkaldes, dels de unge, som ikke er underkastet værnepligt?«

(Spm. nr. 1134).

Begrundelse.

Der henvises til en artikel, redaktøren af civilforsvarets menigblad, Sprøjten, har skrevet i sit blad.

Af denne artikel fremgår det, at 70 pct. af de værnepligtige, som hvert år indkaldes, har beskæftigelse. Men efter hjemsendelsen kan kun omkring halvdelen af de indkaldte værnepligtige umiddelbart finde arbejde.

De indkaldte forsinkes således ikke blot i deres uddannelse, men deres beskæftigelsesmuligheder forringes også.

Ifølge pressen (Jyllands-Posten 27/6) indkaldes kun en tredjedel af en årgang unge våbenføre mænd til forsvaret. En forsvindende lille del heraf går til civilforsvaret. Forsvaret betjener sig i stigende grad af hvervet personel, som besætter nøglestillinger ved våbenarter, som specielt anvender indviklet materiel. På den baggrund kan de tvangsindkaldte – reelt kun 4.000-5.000 årligt – føle sig som en pariakaste.

De ramte sættes også tilbage i deres civile erhvervsforløb gennem ringere anciennitet på grund af indkaldelsen og deraf følgende dårligere advancementsmuligheder.

Det forekommer helt urimeligt og uacceptabelt, at en lille gruppe tvangsindkaldte unge mænd må bære denne byrde, som det næppe vil være rigtigt eller muligt at kompensere for gennem særskat på dem, der trækker frinumre eller på anden måde ikke underkastes værnepligtens byrder.

Derfor vil den rigtige løsning formentlig være en afvikling af tvangsudskrivning til forsvar, civilforsvar og militærnægtertjeneste.

Besvarelse (18/7 79):

Forsvarsministeren (Søgaard):

Efter min opfattelse er værnepligtssystemet ubetinget nødvendigt for at opretholde forsvarets kampkraft. Hærens mobiliseringsstyrke kan således ikke opretholdes uden værnepligtssystemet, som endvidere har værdi for rekrutteringen af frivillige. Jeg lægger også stor vægt på den brede kontaktflade, som forsvaret har til alle befolkningsgrupper gennem værnepligtssystemet.

Jeg finder derfor ikke, at den almindelige værnepligt bør erstattes af en ordning med udelukkende stampersonel, og jeg kan tilføje, at der heller ikke i den langtidspanlægning, der er iværksat med henblik på udarbejdelse af 1980ernes forsvarsordning, indgår planer om afvikling af værnepligtstyrken.

Det er endvidere min generelle opfattelse, at der i den nuværende forsvarsordning er en udmærket balance mellem antallet af stampersonel og antallet af værnepligtigt personel. I takt med den teknologiske udvikling inden for forsvaret og i takt med den almindelige samfundsudvikling kan det dog vise